

A hangyamészárlás zsoltára

Egy jó nap feledteti a bajt, Uram,
s a boldogság emlékét egy rossz nap eltörli.
A nagyobb létezők szükségképpen
eltiporják a kicsiket.
Hiába aranyozza be reggeletem
egy dicséret, ha estére
összeomló tömbházként eltemet
elfuserált életem depressziója.
Az elefánt meg sem érzi,
hogyan hangyabolyon gázolt át,
ahol már készülnek a jegyzőkönyvek
a tömegmészárlásról.
Száguldó, tonnás vasdarabok
kerülgetik az útra vasalt,
vérmocskos kölyökrökát.
Pár derékba tört cölöp és falmaradvány
meredezik nemrég még életteli,
lavina letarolta falucska helyén.
Múzeumban mutogatják
a láva hamuja alól kiásott települést,
a szerelmeskedés közben elégett
párocska sziluettjét,
az utcán fetrengve kimúlt kutya
végső vonaglását,
melyet gondosan körülölel
a kihűlt salak öntőformája.
Kicsi dolgok hajlamosak
kitakarni a nagyobbakat.
Egyetlen olajba döglött légy
tönkreteszi a kenetkészítő egész
munkanapjának eredményét.
Egyetlen kenyérmorzsától
egy hordó méz megsavanyodik.
Egy láthatatlan vírustól
fejre áll az okosan kigondolt világ.
Egyetlen gyilkos megjegyzés
életkedvünket szegi.
Egyetlen elhibázott számjegy miatt

összeomlik a teljes könyvelés.
Pár elpattanó izomszál
tönkretetheti a világ legnagyobb
focistájának karrierjét.
Napfogyatkozáskor
egy focilabdányi tűzbolygót
elhomályosít a mákszemnyi Hold.
Templomod magasba tör,
a csillár villanykörtéit kicserélni
nyaktörő mutatóvány,
a rózsablak béléteről
letörölni a port
és az odadöglött bogarakat
valóságos alpinista-kaland,
ecsettel kiigazítani egy lehullott
vakolatdarabka helyét
külön engedélyhez van kötve,
és csak azután lehet
nekiállni a felállóványozásnak.
Hatalmas vagy, Uram,
hatalmas a te templomod,
mi csak a bajszodon billegő
morzsák vagyunk,
szakálladba gabalyodott
pitypangpihék.
Mi az ember, hogy mégis
megemlékezel róla?
Körülöttem végtelenül
táguló világok,
bennem végtelenségbe
zsugorodó világok,
fölém magasodnak templomod
rács-alakzatai,
bőröm alatt
a sejtjeimből épült templom
rács-alakzatai,
állok a két végtelen
határpontján, Uram.